

In memoriam Willem Meijer (1923-2003)

Op 22 oktober 2003 overleed Dr. Willem Meijer, oud-hoogleraar aan de Universiteit van Kentucky, op de leeftijd van 80 jaar aan de gevolgen van een hartaanval. Meijer, geboren in 1923 in Den Haag, was vooral in de jaren dertig en veertig van de vorige eeuw een in Nederland bekende plantensocioloog en bryoloog. Hij had zich in die tijd gespecialiseerd in laagvenen, natte schraallanden en vennen, en was een van de eerste onderzoekers die in deze terreintypen zeer uitgebreide vegetatiebeschrijvingen maakte. Zijn nauwkeurig verzamelde plantensociologische opnamen zijn momenteel van bijzondere waarde als referentiekader voor natuurherstelprojecten in veenterreinen, met name waar het gaat om brakwaterbegroeiingen, trilvenen en harlekijnschraallanden.

Meijer was een eigenzinnig en kleurrijk plantensocioloog en bryoloog die in ons land vooral tussen 1939 en 1951 heeft gewerkt. Na 1951 emigreerde hij naar Indonesië en vervolgens in 1968 naar de Verenigde Staten. Alhoewel zijn betekenis voor de huidige generatie plantensociologen naar de achtergrond is verschoven, is hij met name tussen 1940 en 1952 van betekenis geweest voor de plantensociologie en de natuurbescherming op het gebied van veenterreinen. In dit artikel wordt stilgestaan bij zijn werk, zowel in Nederland als in het buitenland. Voor een eerdere verhandeling over zijn Nederlandse periode wordt verwezen naar Schaminée & Van 't Veer (2000).

Meijer was al als kind geboeid door de natuur; zijn eerste natuurervaringen deed hij op tijdens wandelingen in de omgeving van Kerkrade, waar hij van 1927 tot 1931 heeft gewoond. Daarna kreeg zijn vader een aanstelling als hoofdonderwijzer in Zaan-

Willem Meijer 1923-2003

dam en begon zijn interesse voor veenplanten en mossen langzaam vaste vorm te krijgen. Een geschonken microscoop, zijn vanuit school gestimuleerde bezoeken aan het natuurgebied Noorderveen bij Assendelft en het lidmaatschap van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie bepalen in belangrijke mate de aanzet tot zijn Nederlandse periode als plantensocioloog. In 1938 maakt Meijer, via zijn biologie-leraar aan de HBS, kennis met de amateurbioloog H. Berkhout die van veengebied 'Het Noorderveen' een uitgebreide floristische studie maakte. Het terrein was in die tijd een lokale bijzonderheid, omdat het temidden van de brakke veenterreinen in de Zaanstreek een geheel eigen flora herberg-

de met een keur aan 'zoete soorten' die elders in de omgeving niet of nauwelijks voorkwamen. Daarnaast kwamen in het veengebied mooie voorbeelden voor van Harlekijnschraalland met Rietorchis en Gevleugeld hertshooi (*Lychnido-Hypericetum orchietosum*) en door Dopheide gedomineerde Moerasheiden (*Sphagno palustris-Ericetum*). Alle gegevens werden tussen 1938 en 1939 vastgelegd in de vorm van soortenlijsten en vegetatieopnamen, waarbij de gecombineerde schattingsmethode van Braun-Blanquet werd gebruikt. Omdat Willem via zijn vader in het bezit was gekomen van een microscoop, kon de studie naar de wilde flora ook in de winter plaatsvinden. Dit bloemloze seizoen was namelijk uitermate geschikt om mossen te bestuderen. Zijn niet aflatende energie tot het verzamelen van mossen leidde er zelfs toe dat ook het bed van zijn broer George als tijdelijke opslagplaats werd gebruikt. Gezien het karakter van Willem, die het natuuronderzoek als hoogste doel voor zichzelf had gesteld, kon een woordenwisseling over het onderzoek dan ook niet uitblijven. Tot aan de tussenkomst van zijn vader was Willem er ten stelligste van overtuigd dat zijn broer in het belang van het onderzoek maar ergens anders moest gaan slapen.

De mossenstudie van Meijer leidde in 1939 tot zijn eerste publicatie over levermossen, die verscheen in 'De Marel', één van de regionale periodieken van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie (NJJN). Het lidmaatschap en het verenigingsleven van de NJN heeft een onuitwisbare indruk gemaakt op Meijer. Hij ontmoette daar verschillende geestverwanten die net als hij op een gedreven wijze de studie van de flora en fauna beoefenden. Met name Jan Barkman, Roelof de Wit, Wim Margadant, Victor Westhoff en Jacques Meltzer hebben een belangrijke invloed gehad op zijn latere werk en wetenschappelijke interesses. Naast de NJN hebben ook zijn universitaire

docenten Van Herk, Van Steenis en J. Heimans het verdere wetenschappelijk denken van Meijer in hoge mate bepaald.

Tijdens zijn studie biologie publiceert Meijer in 1942 en 1944 twee belangrijke interne rapporten over de veenterreinen ten noorden van Amsterdam (Meijer 1942 en 1944). Deze rapporten worden gekenmerkt door een hoge mate van compleetheid. Niet alleen zijn er lijsten van mossen en hun vindplaatsen opgenomen, ook wordt er per terrein een nauwkeurige gebieds- en vegetatiebeschrijving gegeven, die vergezeld gaat van vele opnamen, transectbeschrijvingen en een aantal vereenvoudigde vegetatiekaarten. Alle lokaties zijn dermate nauwkeurig op topografische kaarten vastgelegd, dat zij 60 jaar na dato probleemloos zijn terug te vinden. Hierdoor is een uniek tijdsdocument ontstaan van de Noord-Hollandse brakwatervenen.

Zijn geestdrift over de bijzondere veenmosvegetaties met Dopheide en Veenmosorchis leidde ertoe dat Meijer zich ging inzetten voor de natuurbescherming. Hij behoorde in de Zaanstreek tot de natuurbeschermers van het eerste uur. Hij zette zich in voor de bescherming van het Noorderveen, het Twiske en in het bijzonder het IJperveld, een groot laagveengebied direct ten noorden van Amsterdam. Door zijn enthousiasme kwam hij in 1941 in aanraking met Professor Stomps en Professor J. Heimans, beiden verbonden aan de Universiteit van Amsterdam. Enerzijds leidt dit tot zijn studie aan deze Universiteit, anderzijds tot zijn vriendschap met Heimans en hun gezamenlijke inzet tot de bescherming van het IJperveld. Meijer maakte rond 1947 samen met Heimans en twee van zijn andere leerlingen, Croockewit en De Wit, deel uit van het algemeen bestuur van Stichting Het Noord-Hollands Landschap. Deze stichting probeerde toen het IJperveld stukje bij beetje aan te kopen, hetgeen echter maar moeilijk lukte. Pas vanaf 1960 konden grote stukken land worden verworven; thans is

600 ha aangekocht en geniet het gebied een internationale bescherming in het kader van de Europese Habitat- en Vogelrichtlijn. De door Willem in 1944 bestudeerde en nauwkeurig gedocumenteerde veenmos- en heidevegetaties zijn hierdoor bij wet beschermd.

Vanwege de beperkte oplage van de veenrapporten en het vrij snel daarna verschijnen van de rapporten 'natuurruimten in Noord-Holland' (1945 en 1949), door Jacques Meltzer en Roelof de Wit, is het vroegere werk van Meijer op een merkwaardige wijze aan de aandacht ontsnapt. Alleen Meijer's publicaties in *De Levende Natuur* en in *Kruipnieuws*, het plantensociologische tijdschrift van de NJN, zijn wat breder bekend (zie de literatuurlijst). Van de Westnederlandse veenrapportages is daarentegen het eerste rapport van Meltzer (1945), dat wat betreft de Zaanstreek en Waterland vrijwel identiek is aan het rapport van Meijer, wel door de plantensociologen opgemerkt. Hiervoor zijn verschillende verklaringen te geven. Ten eerste was Meltzer goed bekend met Westhoff, en omdat hij in zijn rapporten een aantal laagveenassociaties op een geldige manier publiceerde, werd het regelmatig geciteerd. Ongetwijfeld zal het non-conformistische karakter van Meijer ook een rol hebben gespeeld. Meijer was een eigenzinnig plantensocioloog, die wel de methodiek van de plantensociologische opnamen had overgenomen, maar een geldige syntaxonomische benaming bewust achterwege liet. Meijer vertikte het dan ook om zijn 'gezelschappen' als associatie te beschrijven en van een officieel geldige naam te voorzien. In dit opzicht was hij in zijn plantensociologische benadering dan ook veel meer een ecoloog dan een syntaxonoom. Zijn geheel eigen standpunt over het associatiebegrip bleef in die tijd zeker niet onopgemerkt, en is zelfs enige tijd onderwerp van discussie geweest, o.a. in het blad *Kruipnieuws* en

tijdens zijn promotie in 1951. De regelmatig terugkerende combinaties van plantensoorten zag Meijer vooral als een gevolg van de heersende fysisch-chemische milieucondities en het successiestadium waarin een bepaalde vegetatie zich bevond. Vanuit deze invalshoek vond Meijer dan ook dat je niet zo maar associaties kon beschrijven. Begrippen als 'constante soorten' en trouwgraad vond hij betrekkelijk en vooral lokaal van belang. Nee, eerst moesten er grondige studies worden verricht, bij voorkeur via onderzoek aan transecten en overgangen tussen vegetatie typen, dit alles vergezeld van chemische metingen aan het water of de bodem. Pas als duidelijk was wat de positie van een plantengemeenschap in de successie was, met inbegrip van de ecologische factoren, kon volgens Meijer een associatie geldig worden beschreven. Bij vergelijking van het in 1944 gepubliceerde veenrapport van Meijer met het in 1945 gepubliceerde 'natuurruimtenrapport' van Meltzer zijn maar weinig verschillen te constateren. Hierbij valt op dat Meijer's rapportage veel uitgebreider is en voorzien van vegetatiekaarten en nauwkeurige opnamelocaties. Ook beschrijft Meijer als eerste een aantal karakteristieke laagveengemeenschappen, waaronder het huidige *Soncho-Epilobietum hirsuti* en het *Lychnido-Hypericetum tetrapteri*. Beide gemeenschappen benoemt hij respectievelijk als het 'gezelschap van Moerasmelkdistel en Heemst' en het 'gezelschap van Koekoeksbloem en Gevleugeld herts-hooi'. Oppervlakkig gezien lijkt het enige verschil tussen de publicaties van Meijer en Meltzer te zitten in het achterwege laten van een officiële syntaxonomische benaming. De toelichting op de beschrijvingen was echter de doorslaggevende reden waarom Meijer's publicatie toentertijd niet in brede kring werd geaccepteerd. Meijer stelde namelijk dat de namen van zijn plantengemeenschappen louter bedoeld waren om de

'combinaties van veenplanten' van een korte omschrijving te voorzien. Hierbij liet hij expliciet in het midden of de combinaties opgevat konden worden als associaties in de zin van de Frans-Zwitserse school. Meltzer hoefde in 1945 feitelijk alleen maar zijn gezamenlijke excursies met Meijer onder zijn eigen naam te publiceren en de 'gezelschappen' van een geldige naam te voorzien, om zo het plantensociologische werk op een correcte wijze af te maken.

Het feit dat Meijer geen zintuig had voor sociale verhoudingen, heeft mogelijk ook nog een rol gespeeld in de onbekendheid van zijn werk. Meijer was namelijk van mening dat anderen met vergelijkbare geestdrift en ijver zijn ideeën zouden moeten overnemen, of zich ten minste kritisch zouden moeten opstellen bij het benoemen van associaties. Treffend is hierbij, dat Meijer van zichzelf vond dat hij zich hierbij strikt antiautoritair opstelde en dat hij zich in zijn opvattingen niet stoorde aan rangen of standen. Anderen hadden daarentegen juist de indruk dat ze bij Meijer op de tweede plaats kwamen; zijn communicatieve omgangsstijl werd hierbij vaak als egocentrisch of overheersend ervaren. Willem zag alleen maar de schoonheid van de natuur en de werklust om deze eindeloos te onderzoeken. Zijn afwijkende standpunten werden bovendien met grote felheid verdedigd, hetgeen niet zelden tot verhitte discussies en vergaderingen leidde. Niet voor niets noemde Heimans hem een 'Wildeman uit de Zaanse rimboe', altijd er op uit, onvermoeibaar mossen en opnamen verzamelend, onvermoeibaar in het uitdragen van zijn kennis en standpunten.

Na zijn werk aan de Noord-Hollandse veenrapporten heeft Meijer verschillende publicaties in De Levende Natuur en Kruipnieuws verzorgd. Hieruit blijkt zijn brede belangstelling voor de vochtige en natte vegetatietypen: hij werkte o.a. in het Naardermeer, de Kierse Wiede, diverse

vennen verspreid over Nederland (zie Meijer 1958) en de schraallanden van Zegveld en Twente.

Zijn meest bekende werk is het in 1955 gepubliceerde 'Kortenhoef-boek' (Meijer & De Wit 1955), dat hij samen met Roelof de Wit redigeerde. Dit boek bevat nog steeds het belangrijkste historische bronnenmateriaal voor de trilveenvegetatie van de Kortenhoefse plassen. Ook hier ventileert Meijer zijn bedenkingen tegen het benoemen van associaties. Zijn medeauteurs krijgen in aparte hoofdstukken echter wel de ruimte voor de gangbare syntaxonomische beschrijvingen van de plantengemeenschappen. Door een heel merkwaardig toeval - ruimtegebrek - zijn de transecten van de trilveenvegetatie niet volledig gepubliceerd in het Kortenhoef-boek. Achter gezien is dit buitengewoon jammer, omdat juist deze transecten een heel mooi inzicht geven in de zonering van het *Scorpidio-Caricetum diandrae*. Uit Meijer's analyse valt op te maken dat de vegetatiezone die gedomineerd wordt door de mossen *Campyllum*, *Scorpidium* en/of *Sphagnum contortum*, in die tijd 2 tot 4 m breed kon zijn. Dit is een goed ijkpunt voor het relatieve succes van recent uitgevoerde herstelprojecten, waarbij zelden een vergelijkbare zone van meer dan 1,5 m breed wordt gerealiseerd.

In 1951 promoveerde Meijer aan de Universiteit van Amsterdam, op het geslacht *Orthodontium* en vertrok vrij snel daarna als onderzoeker naar Indonesië. Van 1951 tot 1968 werkte Meijer in Java, West-Sumatra en Noord-Borneo. Zijn werk omvatte het opzetten van een herbarium, lesgeven en het organiseren van botanische expedities in het toen nog vrijwel ongerepte regenwoud. Zijn werk resulteerde niet alleen in verschillende publicaties over tropische planten, zowel tijdens als ver na zijn betrekking in Indonesië, maar ook in duizenden verzamelde planten. In totaal verzamelde

Meijer tijdens zijn maandenlange ontdekkingsstochten meer dan 14.000 planten, waaronder ook vele mossen. Door zijn jarenlange ervaringen in Indonesië ontwikkelde Willem zich uiteindelijk tot een internationale autoriteit op het gebied van de familie der *Dipterocarpaceae* (bomen die o.a. tropisch hardhout leveren) en *Rafflesiaceae* (parasitische planten die de grootste bloemen ter wereld voortbrengen). Uiteraard zette Willem zich hier ook in voor de natuurbescherming, waarbij hij overleg voerde in het Maleis, met een zwaar Hollands accent.

In 1968 kreeg Meijer een aanstelling als Associate Professor aan Thomas Hunt Morgan School of Biological Sciences van de Universiteit van Kentucky. Aan deze universiteit is hij gedurende zijn gehele verdere wetenschappelijke carrière verbonden geweest. Meijer werd in 1983 Full Professor en ging met emeritaat in 1993. Tijdens zijn aanstelling heeft Meijer zich ingezet voor de studie van de lokale flora van Kentucky en bleef hij botanische verzamelreizen organiseren naar Indonesië en Maleisië. Zijn verschijning in de jaren zestig was, volgens een van zijn studenten, een aparte belevenis. Met een zeer zwaar Hollands accent werden studenten overdonderd in een geheel eigen en afwijkend lesprogramma. Zijn hand-outs waren aanvallend onleesbaar en soms zelfs in het Nederlands geschreven, wat uiteraard tot veel verwarring leidde. Gelukkig nam Meijer zijn studenten mee op vele excursies en bracht hij ze zo de liefde voor de natuur en het vak bij.

Zijn plantensociologische opvattingen heeft Meijer ook in Kentucky altijd in ere gehouden, hetgeen inhield dat er transecten en opnamen volgens de Braun-Blanquet-methode werden genomen. Uiteraard werden er geen associaties, maar alleen 'vegetatietypen' benoemd. In zekere zin heeft Meijer daarmee zijn eerdere ideeën die hij

in Nederland opdeed, in Amerika kunnen uitdragen en waarmaken. Daarnaast zorgde Meijer er voor dat er bij de Universiteit een botanische tuin met inheemse soorten werd opgezet en dat de collectie van het herbarium zich snel uitbreidde. Ook het natuurbeschermingswerk pakte hij enthousiast op, net als in zijn naoorlogse jaren in Nederland.

Zoals gebruikelijk in de VS, bleef Meijer ook na zijn pensioen op de Universiteit werkzaam. Hij was een Research Associate van de Missouri Botanical Garden in St. Louis en verrichte nog lang in opdracht van o.a. de Ford Foundation en National Geographic onderzoek naar de tropische flora. Zijn botanische reizen voerden Meijer naar een groot aantal tropische bestemmingen, waaronder Sri Lanka, Pakistan, Sulawesi, West-Papoea, Nieuw-Guinea, West-Afrika, Venezuela en Panama. Tot aan zijn overlijden bleef hij zich inzetten voor de bescherming van de lokale flora van Kentucky en zijn geliefde tropen. Met name de laatste twee jaren van zijn leven kon hij zich door hartproblemen maar moeilijk verplaatsen. Op zijn laatste veldexcursie werd hij met krukken het veld ingebracht om nog eenmaal van de lokale flora te kunnen genieten.

Onvermoeibaar bleef Willem aan iedereen die hem wilde of moest aanhoren, verkondigen dat het belangrijk was dat mensen zich inspanden om de natuur te beschermen. Hij maakte zich druk om het kappen van de regenwouden, de luchtvervuiling en het verdwijnen van orang-oetans. Ook op zijn laatste veldexcursie in Nederland, tijdens een bezoek aan de Hatertse vennen bij Nijmegen in 2001, kon hij het niet laten om argeloze voorbijgangers te vertellen over de schoonheid van de veenmossen. Willem bleef hierbij altijd een leermeester die aan iedereen het 'evangelie van de natuur' verkondigde, zelfs tot op zijn sterfdag aan toe. Ook na zijn dood heeft Willem Meijer het

onderzoek als hoogste goed in ere gehouden: hij stelde zijn lichaam ter beschikking aan de wetenschap.

Willem laat in Europa twee kinderen na, zijn dochter Frederica in Amsterdam en zijn zoon George in Kopenhagen. Johan Meijer, zijn jongste zoon, woont in Portland, Oregon en beheert momenteel het 'Willem Meijer archief'. Dit archief bestaat uit vele duizenden aantekeningen over de Zuid-Aziatische en Amerikaanse flora en vegetatie, compleet met unieke beschrijvingen en opnamen van transecten in het ongestoorde regenwoud van Indonesië. Omdat het archief weinig systematiek kent, zal het nog wel enige tijd duren voordat het verwerkt zal worden. In Kentucky wordt zijn werk nu voortgezet door Dr. Julian Campbell. Het Nederlandse opnamemateriaal is aanwezig op het onderzoeksinstituut Alterra te Wageningen. Voor zijn Indonesische periode wordt nog een archivaris gezocht.

Selectie van publicaties

- Meijer, W., 1939. Twee aardige levermossen. *De Marel* 4(7): 58-59.
- Meijer, W., 1942. Rapport over 17 belangrijke veenterreinen in Noord-Holland. Stenciel. 17 pp.
- Meijer, W., 1943. Langs de Amsterdamse grachten. *De Levende Natuur* 47: 156-157.
- Meijer, W., 1944. Veenterreinen in Noord-Holland. Rapport Provinciaal Planologische Dienst, 46 pp.
- Meijer, W., 1945. Over plantensociologie en de N.J.N. *Kruipnieuws* 6 (3): 2-5.
- Meijer, W., 1946. IJsseldijken en uiterwaarden bij Terwolde. *Kruipnieuws* 8 (2): 2-7.
- Meijer, W., 1946. Noordhollandse veenheiden. *Kruipnieuws* 8 (3): 2-5.
- Meijer, W., 1947. Opmerkingen bij de nieuwe druk van het "Overzicht". *Kruipnieuws* 9 (1): 10-13.
- Meijer, W., 1947. Blauwgrasland in Twente, in het bijzonder dat van de Lemselermaten en Voltherbroek. *Kruipnieuws* 9 (2): 1-6.
- Meijer, W., 1947. Vegetatieopnamen in het Agelerbroek. *Kruipnieuws* 9 (2): 7-10.
- Meijer, W., 1947. Orchideeënrijke heide bij het Voltherbroek. *Kruipnieuws* 9 (2): 10-12.
- Dijk, J. van & W. Meijer, 1947. De Bergvennen. *Kruipnieuws* 9 (2): 12-14.
- Meijer, W., 1947. De opbouw van een Zaans oeverveentje. *Kruipnieuws* 9 (4): 4-7.
- Meijer, W., 1948. La flore des Bryophytes du Lac de Naarden. *Revue Bryologique et Lichénologique* 17: 101-118.
- Meijer, W., 1948. De verspreiding van *Malaxis* in de Westnederlandse venen. *De Levende Natuur* 51: 7-10.
- Meijer, W., 1948. Verlanding bij het Jan Hagensbos in het Naardermeer. *De Levende Natuur* 51: 87-91.
- Meijer, W., 1948. Iets over de flora van de Zaanstreek. *Natura* 44: 78-85.
- Meijer, W., 1948. Over de mosflora van de Zaanstreek en Waterland. *Buxbaumia* 2: 8-16.
- Meijer, W., 1949. Botanische ervaringen in het Naardermeer. In: A.F.H. Besemer, K. Hana, N. Tinbergen & J. Wilcke (red.). In het voetspoor van Thijssse. H. Vreeman & Zonen, Wageningen, pp. 382-387.
- Middelhoek, A. & W. Meijer, 1949. Een zwam op veenmos. *De Levende Natuur* 52: 93-95.
- Meijer, W., 1949. Het Heitje bij Katham. Een refugium in het West-Nederlandse Veengebied. *De Levende Natuur* 52: 121-128.
- Meijer, W., 1950. Natuurbescherming in het Veengebied benoorden het IJ. *Natuur & Landschap* 2: 109-115.
- Meijer, W., 1950. De Zegveld-

- Nieuwkoopse schralen. De Levende Natuur 53: 56-59.
- Meijer, W., 1950. De Kierse Wijde, een plassenlandschap in de kop van Overijssel. De Levende Natuur 53: 68-75.
- Meijer, W., 1952. The genus *Orthodontium*. Acta Botanica Neerlandica 1:3-80.
- Meijer, W., 1953. Flora en vegetatie van het Zwetgebied bij Wormer en Jisp. Wetenschappelijke Mededelingen der Kon. Nederl. Natuurh. Vereniging 6: 2-11.
- Meijer, W. & R.J. de Wit, 1955 (red.). Kortenhoef een veldbiologische studie van een Hollands verlandingsgebied. Commissie voor de Vecht en het Oostelijk en Westelijk Plassengebied, Amsterdam, 128 pp.
- Meijer, W., 1957. Over vegetatietypen, een toelichting op het Kortenhoefboek. Kruidnieuws 19 (3): 51-53.
- Meijer, W., 1958. Over de mosflora van de Nederlandse vennen. Buxbaumia 12: 46-52.
- Meijer, W., 1974. Field Guide to Trees of West Malesia. 328 pp.
- Meijer, W. & G. H. S. Wood, 1979. Dipterocarps of Sabah, Kuala Lumpur, 378 pp.
- Meijer, W., 1980. Herinneringen aan Heijmans. Natura 77: 347-353.
- Jansen-Jacobs, M.J. & W. Meijer 1995. Tiliaceae. In: Görts-van Rijn (red.). Flora of the Guianas, Series A: Phanerogams, Fascicle 17, p. 5-49.
- Meijer, W., 1995. Elaeocarpaceae. In: M.D. Dassanayake (red.), A revised handbook to the Flora of Ceylon, Vol. 9. Balkema, Rotterdam.
- Verdcourt, B. & W. Meijer, 1995. Sapotaceae. In: M.D. Dassanayake (red.), A revised handbook to the Flora of Ceylon, Vol. 9. Balkema, Rotterdam.
- Meijer, W. & B. Verdcourt, 1996. Icacinaceae. In: M.D. Dassanayake (red.), A revised handbook to the Flora of Ceylon, Vol. 10. Balkema, Rotterdam.
- Meijer, W., 1997. Rafflesiaceae. Flora Malesiana I, 13: 1-42.
- Wadhwa, B.M. & W. Meijer. 1998. Sapindaceae. In: M.D. Dassanayake (red.), A revised handbook to the Flora of Ceylon, Vol. 12. Balkema, Rotterdam.
- Veer, R. van 't, 2000. Wim Meijer - Wilde-man uit de Zaanse rimboe (interview). In: J. Schaminée & R. van 't Veer, 100 jaar op de knieën - De geschiedenis van de plantensociologie in Nederland, pp. 44-51. KNNV Uitgeverij, Utrecht.